

There is no translation of this article

Разочарованието на работниците на нивата

Уморени ли сте да виждате и преживявате несправедливости? Струва ли ви се, че светът вече не е добро място, защото стихии, войни и болести бушуват навсякъде? Притеснявате ли се, че икономическата ситуация в страната е несигурна и трудно се намира нова и добре платена работа? Имали ли сте усещане още като деца, че дори у дома понякога сте били пренебрегвани от родителите си за сметка на някой брат или сестра?

Чувствали ли сте се обидени и неудовлетворени в училище, защото сте били подценени от някой учител? Били ли сте разочаровани от работата си, а сте дали всичко от себе си и сте постигнали добри резултати, но началникът ви е повишил заплатата на друг и го е издигнал в йерархията незаслужено? Мислите ли си понякога, че всичко е загубено и няма смисъл, въпреки вярата си?

„Моите мисли не са ваши мисли, нито вашите пътища са мои пътища“, казва Господ. Познаваме тези думи, но невинаги сме в състояние да ги приложим в живота си. Така ни се иска да бъдем за пример, да ни хвалят, че сме добри християни, а вместо това изпадаме в летаргия, чувстваме умора и се поддаваме на отчаяние и негодувание, понякога достигайки далечния предел на умопомрачението.

Защо се случва това? Защото допускаме грешка след грешка, уж се поучихме от предишния житейски урок, а всъщност продължаваме да се инатим за сметка на собственото си щастие и защото търсим радостта там, откъдето тя не може да дойде.

Не можем да си купим щастие с парите, които сме натрупали в банковата си сметка, и не можем да наситим душата си с деликатесна храна, нито да я опияним с първокласно вино, така че да притъпим болката в нея и да заглушим гласа на терзанията, които я раздират.

Друг е изворът на щастието и от него трябва да прием, за да бъдем наистина щастливи. За да познаем щастието, вероятно за първи път в живота си трябва да обикнем Господа с цялото си сърце и да доверим живота си в Неговите ръце. И когато това наистина се случи, ще можем да изречем думите на апостол Павел, които днес чуваме във второто четиво: „Защото за мене животът е Христос, а смъртта придобивка“.

Невинаги е лесно да разберем пътищата, които Господ постила за нас. В днешното Евангелие виждаме разочарованието на работниците на нивата, които цял ден са се трудили, а в крайна сметка получават същото възнаграждение като онези, работили едва няколко часа.

И ние сме леко подразнени. Не е честно, и при нас се случва да работим повече от някой друг, а да получаваме по-малко. Защо? Нали Бог е справедлив, а постоянно дава повече незаслужени награди на едни, отколкото на други?

Всеки опит да разберем Божията мисъл посредством нашата логика е просто безсмислен. Стопанинът, за когото ни говори днешното Евангелие, е самият Бог, а динариите, които раздава, са необятните дарове, приготвени за всеки от нас, както и частица от вечното Му и неизчерпаемо милосърдие.

Днес Бог дава на мен по-малко, а на друг повече – според нуждите, но утре може и да стане обратно. Днес изглежда сякаш е по-щедър към другия, но утре ще бъде към мен. Затова е глупаво да бъдем завистливи. Не познаваме болката на другия и не знаем

тежестта на кръста му.

Нещо повече. Ако ни мъчат мисли на завист и негодувание, има проста рецепта – само от две съставки: благодарност и молитва, а тази комбинация лекува всяка болест и всяко терзание.

Ако имаме усещането, че Бог не е честен с нас и ни ощетява, можем да потърсим отговори на всички въпроси в Библията. На много места Книгата на живота ни учи да благодарим на Бога за всичко, винаги и независимо от обстоятелства в живота ни, а също и постоянно да се молим, благодарейки. И каквото и да казваме и вършим, то трябва да бъде в името на Исус.

И ако някой друг получава днес „по-щедро“ благословия, какво можем да направим? Пак да благодарим на Господ за даровете, които Той излива върху другия човек, но и за тези, които дава на нас.

Не бива да забравяме също, че Бог колкото повече дава, толкова повече и очаква. Да си спомним притчата с раздадените таланти – те не са предоставени безвъзмездно, изискват и усилия, затова да не бъдем дребнави, а още по-малко завистливи. Бог има прекрасен план за нас. Ако другите около нас имат повече, това не означава, че ние сме по-малко обичани.

Небесният ни Баща ни обича безкрайно и безрезервно. Да се вслушаме в гласа Му, който днес ни казва: „Приятелю, Аз те не увреждам... вземи своето и си иди, а на тоя последния искам да дам, каквото и на тебе. Нима нямам власт да правя със своето си, каквото искам? Или окото ти е завистливо, задето съм добър?“

Всеки ден имаме нужда да получим надница от поне един динарий, за да нахраним телата си с насъщния хляб и всеки ден търсим прошка и милосърдие от Него, за да наситим вътрешността си. Но мирът Божий ще потече като река у нас едва когато огънят на Святия Дух пламне в душите ни и отпием от сладкия сок на светостта.

Да се молим, без да спираме, денонощно със сърцето си Бог да ни благослови и да отвори сетивата ни за радостта и да забравим завистта, да изтръгнем и последното й малко коренче от сърцето си, а на нейно място да посеем семето на благодарността и любовта, защото всички незаслужено получихме най-голямата благодат – дара на спасението и вечния живот. И този дар е най-съкровената ни мечта, общата цел, която ни събира в храма и която споделяме помежду си. Това земно пътешествие, съпроводено с повече или по-малко бури и сътресения, рано или късно ще свърши и ние ще се завърнем във вечния дом на Отца, а дотогава Той няма да спре да ни благославя така, както и днес ни благослови за пореден път от олтара с думите, изречени от свещеника: „Благодатта на Господа Исуса Христа и любовта на Бога и общението на Святия Дух да бъдат с всички нас“, а това е истински повод за радост и огромна благодарност!